

Cormac McCarthy

El passatger

Traducció de Laura Segarra

Capítol 1

Seia embolicat amb una de les mantes de salvament grises de la bossa d'emergència i bevia te calent. La mar fosca clapotejava. L'embarcació de la Guàrdia Costanera que s'havia aturat a una mica menys de cent metres es gronxava amb l'onatge, amb els llums de navegació encesos, i a setze quilòmetres d'allà en direcció nord es veien els fars dels camions que circulaven per la carretera elevada del llac Pontchartrain, sortint de Nova Orleans i encaminant-se cap a l'est per l'autopista US 90, cap a Pass Christian, Biloxi, Mobile. El concert per a violí número dos de Mozart sonava al magnetòfon. La temperatura ambient era de sis graus i mig i eren les tres i disset de la matinada.

L'ajudant estava ajagut sobre els colzes amb els auriculars posats i vigilava les aigües fosques a sota d'ells. De tant en tant el mar resplendia amb una suau llum sulfurosa al lloc on dotze metres més avall l'Oiler treballava amb el bufador de tall. En Western va mirar l'ajudant i va bufar el te i en va fer un glopet, i es va quedar observant les llums que avançaven per la carretera elevada com la lenta processó cel·lular de gotes d'aigua per un cable. Feien un lleuger efecte estroboscòpic en passar darrere els balustres de formigó. Passada la punta occidental de Cat Island s'havia aixecat marinada i l'aigua feia cabretes. Olor de petroli i, portada per la marea, fortor de mangle i de gram salat de les illes. L'ajudant es va incorporar i es va treure els auriculars i es va posar a regirar la caixa d'eines.

Com li va?

Bé.

Què vol?

Les alicates de tall lateral grosses.

Va enganxar unes cisalles a un mosquetó i el va fixar a la corda de treball i va contemplar com les cisalles lliscaven cap al mar. Va mirar en Western.

Fins a quina profunditat es pot fer servir l'acetilè? Nou o deu metres.

I després d'això, arc i corrent d'oxigen. Sí.

L'ajudant va fer un gest d'assentiment amb el cap i es va tornar a posar els auriculars.

En Western es va acabar el te i va sacsejar la tassa per desfer-se del solatge i la va desar a la bossa. Va allargar el braç per agafar les aletes i se les va posar. Va deixar caure la manta de les espatlles i es va aixecar i es va cordar la cremallera de la jaqueta del vestit humit. Es va inclinar i va agafar les botelles i les va aixecar per les corretges i se les va posar. Es va cordar les corretges i es va posar la màscara.

L'ajudant es va abaixar els auriculars tirant-los enrere. Et fa res si canvio d'emissora?

En Western es va aixecar la màscara. És unacinta. Et fa res si canvio de cinta?

No.

L'ajudant va remenar el cap. Portar-nos fins aquí amb heli-còpter a la una de la matinada amb aquest fred que pela. No sé quina pressa hi havia.

Vols dir que són tots morts. Sí.

I com ho saps?

És que és lògic.

En Western va dirigir la vista cap a l'embarcació de la Guàrdia Costanera. La forma dels llums desencadenada a les cabretes de l'aigua fosca. Va mirar l'ajudant. Lògic, va dir. Ja.

Es va posar els guants. El feix de llum blanca del focus va passar a correu per la superfície de l'aigua i va recular i llavors es va enfosquir. Es va posar el cinturó i se'l va cordar amb el ganxo

i es va ajustar el regulador a la boca i es va abaixar la màscara i va entrar a l'aigua.

Va anar caient a poc a poc a través de la foscor cap a la resplendor intermitent de la llanterna a sota seu. Va arribar a l'estabilitzador i es va deixar caure al fuselatge i es va girar i es va posar a nedar resseguint l'alumini llis sota la mà enguantada. El gra dels reblons. La llanterna va tornar a resplendir. La forma del fuselatge internant-se cap a la foscor. Es va impulsar amb les cames i va passar les navetes descomunals que contenien els motors de turboventilador i es va deixar caure pel lateral del fuselatge cap al focus de llum.

L'Oiler havia tallat el mecanisme del pany i la porta era oberta. Era just passada l'entrada de l'avió, ajupit contra la mampara. Va fer un gest amb el cap i en Western es va aturar a la porta i l'Oiler va il·luminar amb el llum el passadís de l'aeronau. Les persones assegudes als seients, els cabells flotant. Les boques obertes, els ulls mancats de cavil·lacions. La cistella de treball era a terra al costat de la porta i en Western va allargar el braç i va agafar l'altre llum de busseig i va avançar cap a l'interior de l'avió. A poc a poc, es va anar empenyent amb les cames pel passadís, passant per dalt dels seients, amb les botelles arrossegant-se per sobre seu. Les cares dels morts a pocs centímetres. Tot el que podia flotar era contra el sostre. Llapis, coixins, gots de cafè de poliestirè. Fulls de paper amb la tinta escorrent-se i formant taques jeroglífiques. Una claustrofòbia creixent. Es va doblegar sobre si mateix i va fer la volta i va recular.

L'Oiler estava nedant per l'exterior del fuselatge amb el llum. Aquella claror creava una corolla al buit entre els vidres de les finestres dobles. En Western va avançar i es va esmunyir a l'interior de la cabina de pilotatge.

El copilot encara estava lligat al seient amb el cinturó de seguretat, però el pilot levitava contra el sostre amb els braços i les cames penjant, com una marioneta enorme. En Western va apuntar el llum cap als instruments. Les palanques d'acceleració dobles de la consola s'havien estirat del tot fins a la posició d'apagat. Els indicadors eren analògics i quan els circuits van curtcircuitar

a l'aigua marina havien tornat als paràmetres neutrals. Hi havia un espai quadrat al tauler on havien tret una de les plaques d'aviònica. Els forats que hi havia indicaven que havia estat fixada amb sis cargols i hi havia tres clavilles penjant on s'havien tret els connectors. En Western va faltar els genolls contra els respallers dels seients a banda i banda. Un bon rellotge Heuer d'acer inoxidable al canell del copilot. Va estudiar els taulers. Què hi falta? Altímetres i indicadors de velocitat vertical Kollsman. Combustible en lliures. Velocitat aerodinàmica a zero. Aviònica Collins, fora d'això. Era el bastidor de navegació. Va sortir de la cabina d'esquena. Les bombolles procedents del regulador s'anaven disposant al llarg de la cúpula del sostre damunt del seu cap. Havia buscat el maletí del pilot en tots els espais possibles i estava força segur que no hi era. Va agafar impuls per sortir per la porta i va buscar l'Oiler. Estava planant dalt de l'ala. Va fer un moviment circular amb la mà i va apuntar cap amunt i es va impulsar cap a la superfície.

Es van asseure a la petita coberta de l'inflable i es van treure les màscares i van escopir els becs dels reguladors i es van recolzar contra les botelles i les van afluixar. Els Creedence Clearwater sonaven al magnetòfon. En Western va treure el termos.

Quina hora és?, va dir l'Oiler. Les quatre i dotze.

Va escopir i es va eixugar el nas amb el dors del canell. Es va inclinar cap a en Western i va tancar les vàlvules de les botelles. No suportu aquestes merdes, va dir.

Què, cadàvers?

Bé. Això tampoc. Però no. Merdes que no tenen sentit. A les quals no els pots trobar cap sentit.

Ja.

No vindrà ningú fins d'aquí a dues hores. O tres. Què vols fer? Què vull fer o què crec que hauríem de fer?

No ho sé. Què en penses, de tot això? No hi penso.

L'Oiler es va treure els guants i va obrir la cremallera de la seva bossa de busseig i en va fer sortir el termos. Va treure la tas-

sa de plàstic de l'ampolla i va desenroscar el tap i va omplir la
tassa i hi va bufar. L'ajudant recollia la corda de treball i la cistella.

Aquest coi d'avió ni tan sols es veu. I se suposa que l'ha
trobat un pescador? Collonades.

